

FRAM KAMERATER.

DESEMBER 1978

GODT
NYTTÅR

MEG →

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND FOREN DERE!

KLASSEKAMPEN

ARBEIDERNE'S KOMMUNISTPARTI
(marxist-leninistene)

GJE KLASSEKAMPEN I JULEGÅVE

INNHOILDSFORTEGNELSE

LEDER -OM KK.....	s. 2
VERKET KAN DET MED KK	-s. 5
MASSEKONFERANSEN VAR EN FIASKO	s. 6
ER VOLDSMAKTA BÅDE SNILD OG SLEM?	s. 6
KAN PROFITTERATENS FALLENDE TENDENS SIDESTILLES:.....	s. 8
HVA ER ARBEIDERARISTOKRATIET?	s.11
HVA ER SAMFUNNMESSIG PRODUKSJON?	s.14
DS:NEI TIL NORGE UT AV NATO SOM	
HOVEDPAROLE 1.MAI	s.15
KVEN ER STERKAST AV SOVJET OG USA?	s.17
Nato ut av Norge:SJØLKRTITIKK FRA HIAWATA.....	s.20
SJØLKRTITIKK FRA EN KAMERAT I DS.....	s.25
STRYK BEDRIFTSIDRETEN.....	s.26

FRA REDAKSJONEN:

Med dette siste nummeret i år kan vi oppsummere godt på vei den store eebatten om parola Norge ut av Nato-1.Mai,1978.Vi mener sjølkritikken fra Hiawata er et fint eksempel på hvordan en diskusjon kan drive et spørsmål opp på et et høyere nivå av forståelse. Hiawata har bidratt mye til å drive debatten og sjølkritikken viser at han ikke har tenkt å nøye seg med å "stå på sitt"-men at han også innrømmer feil når han sjøl kan oppsummere det.

-Det kommer mindre stoff om krisa enn vi hadde planlagt.Det skyldes både at stoff om KK må komme inn i dette nummeret og at det er kommet inn mindre stoff enn venta.En del stoff må ligge til neste nummer -av plasshensyn.

Frist for stoff til neste nr. settes til 8/1-bruk litt av juleferien!

Debatten om Nato-parola må sjølsagt fortsette,sjøl om vi anser den som ganske avklart nå.Sjøl om krisa ikke er hovedoppgave for hele parteit, må vi drive diskusjonen om kampen .Kom med innlegg.Ellers må det nå prioriteres stoff om KK-både eksempler og metoder.

8.mars nærmer seg.I neste nr. må vi følge opp dette slik at debatten om den store kvinnedagen kommer i gang.

Beste nyttårshilsener fra DS/AU.

Godt Nyttår fra redaksjonen.

LEDER:

BARE EN MASSEBEVEGELSE KAN BRINGE KK PÅ FAST GRUNN.

Kamerater! KK er i ferd med å drive ut av hendene våre. Ved inngangen til jubileumsåret må vi innrømme at avisa vår er i ferd med å "synke". "Synke"-kan være et bra år i denne forbindelse. KK er på en måte Partiets "flaggskip". Dagsavisa har vært vår stolthet. Den har gått foran og vist veien folket må gå i tallrike kampsaker. For kamerater i andre land har KK vært et eksempel på at et lite parti kan drive fram ei dagsavis ved å stole på egne krefter. For borgerskapet betyr KK som dagsavis et daglig problem - en kilde til mage sår og forbannelse. Det trengs ikke mye fantasi for å forestille seg hvordan monopolborgerskapet planlegger å gi KK nådestøtet. Kan vi se på at dette skjer? Kan vi se på at det er vi sjøl som må melde pass-som dermed letter den tunge byrda fra skuldra til borgerne? Hva svarer partikameratene til dette? Rapportene tyder stort sett på et entydig-NEI!

No som sannheten går opp for partiledelsen og dette er blitt gjort kjent for medlemmene - er det entusiasmen for å rette opp stoda som er hovedinntrykket. Det er denne entusiasmen som er vår hovedstyrke i å greie oppgava. Men entusiasme er ikke nok. Når vi har kommet opp ø det uføret vi er i er grunnen først og fremst at det har vært gjort store feil i arbeidet. SK/AU har varslet at de vil komme tilbake med grundigere sjølkritikk når de har bedre grep om årsaken til feila. DS/AU i Trynøde lag vil her legge fram noen punkter som vi tror må være en viktig del av en sjølkritikk fra vår side.

Vi har gjort viktige feil.

a. Vi har ikke sikra vår del av oppgava.

I bind V, s. 196, sier Mao: "Om ei vending kooperativer kan bli grunnfesta når de først er ferdig, avhenger for det første av hvor godt det forberedende arbeidet er gjort, og for det andre av hvor godt kontrollen blir utført etterpå." Vi tror vi gjorde et bra forberedende arbeid. Tallet på abonnenter her i distriktet var da tilstrekkelig for å sikre avisas drift. Men om lag 50% av disse har falt fra! Dette har skjedd uten at partiledelsen i distriktet har ropt ALARM. Her kommer det Mao snakker om inn: Kontrollen. Vi har ikke forstått at avisa ikke bare skal startes opp, men det skal drives framover. Vi må innrømme at kontrollen har mangla.

b. Vi har undervurdert oppgava.

Borgerskapet hadde vanskelig for å svelge at et lite revolusjonært part kunne starte dagsavis-midd i avisdødens tidsalder. Vi hørte for lite på advarslene fra borgerskapet. En ting er å starte opp ei avis. En helt annen ting er å drive denne store produksjonsoppgava. Å drive KK for oss er like vanskelig og svært som å drive stålverk i Kina! En svakhet vi trulig har gjort er å behandle KK som mange enkeltoppgaver: Distribusjon, abonnenter etc. Vi har hatt vanskeligheter med å se helheten i oppgava. Summerer vi sammen ser vi at å drive dagsavisa KK er ei diger oppgave som daglig engasjerer mange titall medlemmer bare i vårt distrikt.

c. Vi har gitt blaffen i "økonomiske lover".

I oppgjøret med "4-B" i Kina kjøres no parolen: Observer økonomiske lover. - Har vi observert økonomiske lover i driften av avisa? Gjelder de økonomiske lovene for oss?

- En slik lov er at vi må bruke nødvendige ressurser på en planmessig måte. Vi har mangla en slik langsiktig plan for bruk av ressurser til sikring av KK. Tvert om har det vært mye slik: Kampanje-krise-kampanje. Dette er anarki-ikke planmessig utvikling. Kampanjer bør ikke være nødvendigheter. Kampanjer må brukes for å drive et arbeid opp på et høiere nivå. - En annen lov er verdiloven. Vi må ta hensyn til at avisa får inntekter i samsvarende med utgiftene. Kort sagt: Aviser må gå med overskudd eller minst mulig underskudd. - For kapitalistene er det kampen om profitten som sikrer at de hele tida passer seg. Går det dårlig, rammer det den enkelte kapitalisten. Men - går KK dårlig, skyves problemet over på partiet. Ingen har personlig ansvar på samme måte. Slik kan vi på kort sikt gi blaffen i økonomiske lover. Men - på lang sikt fører det bare en vei - til underskudd.

Det er ikke plass her til å gå mer grundig og konkret inn på de tre avvikene som er nevnt. I diskusjonene om avisa, må kameratene følge opp med kritikk av ledelsen på alle plan. Dette er nødvendig for bedre å få tak på hvordan oppgava skal kontrolleres.

Hva er stoda i dag?

SK sier at situasjonen for avisa er meget alvorlig. Hvor alvorlig er det? Hvor står vi nå?

a. Håndslagkampanja.

Håndslag til Klassekampen hadde si første markering i KK 4/10. Fra Trønderlag kom de første beløp inn 12/10. Vi lå da på under det halve av landet. Den 21/11 var vi enda mer etter resten av landet-bare ca. 30% av gjennomsnittet. Men-fra den tida har det tatt seg bra opp. I dag er vi iflg. KK oppe i 51% av målsettinga for sør og 44-45% av målsettinga for Nordlandsgjennomsnittet er nå på 67-68%. Det betyr at vi er i siget-at vi haler innpå. Men-det går enda for langsomt. Lite tyder på at vi når målsettinga med 100% til nyttår. Men-alt tyder på at vi greier vår del av oppgava til Jubileumsdagen.

Hva er svakheten i kampanja?
1. Enda satses det for lite på store engangsbeløp. Noen få lag har alt oppfylt målsettinga si, men det store flertallet tenker som så: Vi skal greie kampanja til 18/2. Men-innstillinga må være: Vi skal overoppfylle kampanja til 18/2!

2. Vi har ikke mobilisert reservene. Noen kamerater har svært gode erfaringer fra å sikre penger hos nære venner. Men-enda er det alt for få som har spurt uavhengige. Undervurderer vi våre venner? Gjennom egen innsats skal vi sikre målsettinga. Gjennom våre venner skal kampanja overoppfylles!

b. Abonnementskampanja.

På lang sikt må dette bli den klart viktigste delen av kampanja. Og-det er her det er grunn til å rope varsko. Sjølv om vi kom ganske bra i gang med abonnenter fra starten-i sept/okt. lå vi på 6-7% pr. uke-er tendensen nå til at vi slapper av på å skaffe nye abonnenter-og-vi mister stadig abonnenter! I forhold til abonnementskampanja har vi ved siste registrering nådd 63% for sør og 53% for nord. Landsgjennomsnittet er på 53%. Men fra-fallet er stort. Bare siden mars er tallet på abonnenter sunket med 24%! Det betyr at vi mister flere titall abonnenter i måneden.

Dette stiller fornyingssystemet vårt i fokus. Det hjelper lite om vi skaffer nye abonnenter når vi mister flere enn vi skaffer. Det betyr også at vi med sikkerhet kan slå fast at mange av våre nærmeste venner ikke lenger abonnerer på avisa! Skyldes det

at våre venner er lei avisa? Alt tyder på at dette ikke er hovedsaken. Hovedsaken er at fornyingsrutinene er for dårlige og for tekniske. Sjølv ikke vi må anstrenge oss for å selge et produkt. Vi har mange konkurrenter, folk har lite penger-de må overbevises hver gang.

c. Laussalget.

Vi har enda ikke greid å nærme oss 100-prosenten i laussalget. Tvert om viste siste registrering tilbakegang. I snitt ligger vi kanskje på en 60% til nå? Hva er svakhetene?

-Salget av lørdagsavisa på stand drives av 60-70% av de som skal stille. Det betyr at med full styrke på stand kan laussalget sikkert økes med 20-30%

-Bedriftssalget er ikke kommet i gang. På Verket har de snart nådd målsettinga si på Bedriftssalg. Men-de er unntaket. De fleste plasser ligger ukasalget fortsatt helt nede. På en av distriktets store arbeidsplasser med mange kommunister, selges det ugentlig 1-3 KK! Her har vi fortsatt store reserver å hente.

-Boligsalget svikter fortsatt ofte. Det er enda lag som ikke er kommet igang med boligsalg.

-Kiosksalget. Sentralt har vi ikke sikra forsyninga av aviser til alle kiosker som er mulig. Tenk hva 3 aviser dagen fra 30 kiosker betyr i uka. Det betyr 540 aviser i uka! Kameratene må sjekke med sine kiosker eller tobaksbyttikere.

Står det politiske motsigelser på oppgava?

På s. 268 i Bind V sier Mao at: "Politisk arbeid er livsnerven i alt økonomisk arbeid" Det er ikke bare å sette opp en plan og gå igang. Kaderen må mobiliseres politisk, de må få diskutert de motsigelsene de har. En virkelig politisk kamp om KK-arbeidet vil sikkert styrke arbeidet. Vi har ikke noen full oversikt over motsigelser som står på oppgava i dag, men vi vil ta opp noen saker som diksuter 1 Vi kan ikke løse oppgava før det sentrale grepet styrkes.-----

Kritikken av sentralen er etter vår mening mye riktig. Det viktige spørsmålet om å sikre fornyinger krever oversikt over hvem som abonnerer i området og hvem som har kutta ut. Uten å sikre slike oversikter hemmer vi arbeidet. Vi trur at en kraftig bedring av det sentrale grepet her er en viktig betingelse for å løse oppgava. DS/AU vil jobbe mye for å legge forholda bedre tilrette for laga i tida framover. Men-vent ikke på med alle initiativ før oversiktene er der!

2. Hva betyr avisa for folket i Norge?

Her er det etter vår mening to feilaktige ideer ute å går: de som sier at "Må vi gå over til ukeavis betyr det et kraftig tilbakeskritt for det revolusjonære arbeidet"-og de som sier at: Aviser er så sekterisk og dårlig at folk ikke vil ha den".

-Svakheten ved det første argumentet er at avisas plass i partiarbeidet får en helt overordna plass. Riktignok er KK vårt "Pravda", men vi trenger mange andre våpen enn dagspressen for å lage revolusjon. Vi mener det vil bety en svekkelse av arbeidet-ihvertfall på kort sikt-om avisa inngår som dagsavis, men noen katastrofe innebærer det ikke. Vi har fått en frist ut Oktober. Greier vi ikke å bringe avisa på trygg grunn til da, må den gå inn. Det må vi ta med fatning"-i såfall skal det ikke ta lang tid før vi kommer igjen!

Men, farligere er det defatistiske synet som sier at tilbakegangen skyldes at folk ikke vil ha avisa. Sjølsagt har avisa sine svakheter -disse må vi hele tiden jobbe for å bedre, men når vi virkelig selger avisa på en pladmessig måte veit vi at den går godt unna. Det finnes i dag kamerater som gjør et planmessig og godt arbeid med avisa som greier store abonnent-tall og stort laussalg. Og-hvor mye skryt får vi ikke av avisa av folk som har hatt nytte av den i sine kamper?-Nei-kamerater! At avisa ikke selges skyldes at vi ikke legger vekt på salget, men tyr til idealisme av typen:

"Ideen er god nok"-da kommer folk av seg sjøl. Det gjelder samme lover for oss som for andre: Varen må bringes til markedet-markedet må bearbeides!

3. Det er umulig å drive avis uten statsstøtte.

Siden avisa blei starta har vi stått hardt mot statsstøtte og statsannonser. Nå har enkelte kamerater ymta fram på om at: Det er umulig å drive avis i Norge uten statsstøtte. Vi må ta i mot statsannonser og statsstøtte".- Dette må sjølsagt diskuteres, men vi er uenige. Sverre innspyrtinger fra staten gjør oss raskt avhengig av fienden. Og-vi har ikke illusjoner om klassefienden. Et slikt tak vil den før eller siden bruke til å ta kvelertak på oss. Samtidig kan det fort utvikle illusjoner i egne rekker. Heller ukeavis uten statsstøtte enn dagsavis med!

4. Vi har ikke krefter som kan ta oppgava

Mange kamerater ser med gru på å kaste seg inn i ei ny stor kampanje. "Alle kamerater får oppgaver til langt oppetter øra fra før"-er omkvedet fra enkelte. Mao sier om kamerater som ikke greier å snu på flisa når det trengs:

"De veit bare hvordan de skal holde seg til de gamle rutinen, og derfor undervurderer de alltid folkets begeistring. Straks noe nytt

oppstår, misliker de det alltid og går øyeblikkelig mot det. Seinere innrømmer de at de er slått og øver litt sjølkritikk".

Det er sjølsagt en svakhet at vi må endre på årsplanen-men nå er det nødvendig -da er styrken til en revolusjonær at han kan snu på flisa. Vi må ta å igjennom arbeidsoppgavene til kameratene. Holdninga må være: For å greie KK må det og det kuttas. Bare slik finnes det folk. Det nytter ikke å putte denne digre oppgava på toppen av alle andre oppgaver.

5. KK blir ei reint teknisk oppgave

Sjølsagt kan KK bli ei reint teknisk oppgave men da skyldes det oss. KK-kampanja gir oss nye viktige kontakter. Den lærer oss bedre å sette uavhengige i sving, den lærer oss metode for ledelse-det å jobbe planmessig. Hele tiden vil det være mange motsigelser i arbeidet. Dette må diskuteres. Det betyr at laga må drive KK som ei politisk kampanje hvor det legges stor vekt på den politiske mobiliseringen. Det må holdes lagsmøter om KK, det må skrives om KK. Er det noe vanskeligere å sette politikken i første rekke i arbeidet med KK enn i bygginga av et stålverk?

HVILKE PLANER OG METODER HAR VI?

Vi må legge en plan hvor hele tiden en sak blir hovedoppgava. Dette er nødvendig for ikke å slå i alle retninger-greie alt på ein gang. Vi foreslår følgende plan:

1. Fram til 15/1: Håndslag er hovedoppgava. Målsettinga er å ha 100% til den tiden.
2. Kampanjeuke 1-fra 15/1-20/1. Målsettinga da er å ta en offensiv på abonnenter. Vi konsentrerer oss om de nærmeste under mottoet: Ta ikke for gitt at våre nære venner har KK-spørr de nærmeste Over 50% av målsettinga må være i havn i løpet av denne uka.
3. Kampanjeuke 2 fra 12/2-18/2. I denne uka skal abonnementskampanja være i havn og helst overoppylt! Etter at vi har gjort mere undersøkelser vil det trolig komme nye målsettinger for siste uka.

Andre metoder som må prøves ut er:

- Det blir kjørt KK-konferanser for spesielt de folk etter nærmere innkalling
- Vi må prøve metoden å jobbe i KK-grupper, evt. KK-par. Prinsippet er å hjelpe de svake ved at de lærer av sterkere folk.
- Vi må mobilisere reservene! Vi har store reserver: RU-ere, særlig de som har jobb-NKS-etter at studielåna kommer, sirkelfolk, sympatisører, abonnenter.

Sjølssagt er det bra om disse reservene tar ett tak"-men enda bedre er det om de tar mange tak"-dvs blir med på kampanja.Vi veit fra siste kampanja at uavhengige jobba godt i KK-grupper.Dersom hvert medlem sikrer "en reserve" fordobles vår styrke-ihvertfall kvantitativt!

PPSUMERT.

.KK må bli en massebevegelse.
.KK bli bli en politisk bevegelse
.Ledelsen må legge forholde bedre tilrette, kaffe oversikter,abonnemetsmateriale,sikre distribusjonen etc.
.Håndslag er viktigst til 15/1
.Abonnenter er viktigst på lang sikt.
.Legg stor vekt på å sikre fornyinger
.Lær av framskredne eksempel.I hvert lag finnes det noen som er mer framskreden enn andre.Prøv å nå nivået til den framskredne!
.Dette er hovedoppgava for partiet som helst,ei stor og krevende oppgave.Lagsstyret må i et fast grep og følge opp hver enkelt kamerat.
.Styrk kritikken og sjølkritikken.Gjør den til : mæktig våpen for korrigerering av feil og for å kre framgangen.

Kamerat på oppdrag
fra DS/AU.

Vi har stilt nye målsettinger-som virkelig blir ei kampoppgave å nå.
Vi jobber nye parvis-slik sikrer vi kontrollen av hverandre og kan lære av hverandre.Ellers mener jeg "Uken"har stor betydning.Da må vi kutte møter og konsentrere oss.Ellers tror jeg fornyings-systemet er for svakt slik det nå legges opp.Dette må ledelsen jobbe med.

Hva er svakhetene deres?

Den viktigste svakheten er at vi enda ikke har mobilisert sympatisørene i arbeidet. Her har vi en viktig reserve på vår plass. Dette må vi stille som ei oppgave nå. En annensvakhet er at boligsalget vårt enda ikke er kommet igang. Vi må også innrømme at vi har store problemer å stille så mange på stand som vi er bedt om.Stadig stiller vi med manko,

og vi tror vi er stilt for store oppgaver akkurat her.

Nå skal vi stille oss ei oppgave for Håndslag fram til Jubileumsfesten 18/2. Det må bli skikkelig overoppfylning.Jeg tror vi skal greie 100% til 15/1!

LÆR AV "VERKET" SI ABONNEMENTSKAMPANJE!

"VERKET" KAN DET MED KK!

"Verket"har alt nådd gode resultater med KK!

Her er noen fakta:

Håndslag:74.5% av målsettinga er nådd.

Abonnenter:Nådd 275% av målsettinga!

Laussalget på plassen:Nådd 75% av målet for salg på plassen

Vi har intervjuet KK-ansvarlig på plassen.

Hørte vi rett når du sa 275%?

Ja,det stemmer.Vi overoppfylte raskt målsettinga ved å starte med å gripe tak i nære venner vi kjente.Det viste seg at mange progressive ikke hadde KK og lett lot seg overtale.Det betyr:Vi tok de nærmeste først.

Har dere fått særlig dette målsettinger?

Vel,jeg tror ikke det?-Abonnentsmålsettingene er ikke så høye om vi raskt går igang og konsentrerer oss om de nærmeste.

MASSEKONFERANSEN VAR EN FIASKO

Hvis det skal bære navnet sitt med rette i allefall, for særlig mange masser var det ikke tilstede. Det var kanskje bra også, for hva hadde de fått vært med på? En brukbar innledning for ivrige lesere av avisa, et par all-sanger (+ en flott ny sang om Cubanske leiesoldater i Afrika!), og en gruppediskusjon hvor mye av tida gikk med til å diskutere økinga av løssalget. Alt i alt et kjedelig møte blotta for entusiasme og glød.

Til dette opplegget skulle jeg altså hatt med Knut fra jobben, som har kjøpt KK regelmessig en gang i uka siste året, men vil ikke abonere, eller Øistein, gammelkommunisten som leser den innblant, men reagerer på språkbruken, eller det unge ekteparet i oppgangen som nylig begynte å kjøpe avisa, men liker ikke gravalvoret og vil ha mer nyheter.

De skulle ha vært der alle sammen med hundrevis av andre venner av avisa, men da skulle vi ha arrangert en konferanse med masseappell. Folk som knapt kjenner avisa, sitter nemlig ikke ned i gruppediskusjon for å diskutere hvordan vi skal øke løssalget. Hva om innlederen presenterte avisa med gode og dårlige sider ved hjelp av f.eks. lysbilder. Hvordan lages en reportasje, hvordan arbeider KK's utsendte i Eritrea og Tsjekkoslovakia? Så kunne noen lesere av avisa, både de som står partiet nært og mindre nære få slippe til med skarpe synspunkter på avisa. Deretter en gruppediskusjon om avisas innhold og form med en påfølgende oppsummering. Sjølsagt måtte konferansen inneholde mye kultur, og møteledelsen måtte være entusiasmeskapende. Neste gang vi inviterer til massekonferanse om KK, eller andre saker, må vi kvitte oss med såvel sekterismen som amatørismen.

KLODRIK.

ER VOLDSMAKTA BÅDE SNILL OG SLEM?

INGEN BEVILGNINGER TIL DET BORGERLIGE MILITÆRAPPARATET!

I siste nummer av Tjen Folket har herr Gråtopp endel forslag jeg er uenige i. Han mener d et kan være riktig å støtte bevilgninger til deler av det borgerlige militærapparatet, f.eks. kystvakten.

VIKTIGST Å SLÅ NED PÅ FOLKET

Hva er den viktigste oppgava til voldsapparatet til den norske staten, å stå imot fremmed aggresjon eller å opprettholde det borgerlige diktaturet? Er hovedsida å stå imot aggresjon, vel, da må det også være rett å bevilge. Men, hvis hovedsida er å holde det arbeidende folket nede, da er det både politisk og virkkelig sjølmord å støtte bevilgninger.

SKAL KAMERATENE I THAILAND GÅ INN FOR Å STYRKE VOLDSAPPARATET?

De kjemper idag med våpen i hånd mot den nåværende regjeringa, og ingen vil vel mene at de skal være for opprustning av hæren sjøl om også Thailand utvilsomt er trua av Sovjet. Argumentet med at vi lever i en førkrigssituasjon er åpenbart ikke tilstrekkelig.

HVA SKAL KAMERATENE I ENGLAND GJØRE?

England er ikke lenger et allmektig imperialistland, og må finne seg i å bli stilt på linje med Norge i den 2.verden. Men de driver idag imperialistisk krig mot det nordirske folket. Skal kameratene i England lete med lys og lykte for å finne ette eller annet våpen som ikke kan settes inn mot irene og agitere for bevilgninger til det ?

forts. neste side.7.

forts. Er voldsmakta både snill og slem?

UMULIG AT DEN NORSKE HÆREN KAN STØTTE EN INVASJON?

Er ikke borgerskapet i Norge så redd, både for opprør og profitt-tap at de er truendes ikke bare til å sabotere motstanden, men også å hindre den?

I 1940 manglet mange geværer sluttstykke av redsel for opprør. Dette var viktigere enn motstand mot inntrenger.

I 1940 ble Gardekompaniet satt inn av Norske myndigheter for å beskytte den tyske innmarsjen i Oslo.

Da de så profitten sin trua av en omfattende krig, la de heller ned motstanden, sjøl om de ikke ønska noen okkupasjon - bedriftene skulle fortsette produksjon av profitt. Alt dette veit vi nå. Oktober har gitt ut ei rad med böker som dokumenterer dette, òg vi finner liknende dokumentasjon mange plasser. Har ikke disse erfaringene gyldighet idag?

SÅ KOM SOVJET

La oss tenke oss følgende:

Sovjet gjør innmarsj. Borgerne gjør ordre til motstand, men kampene blir så omfattende at store deler av industrien står i fare for å bli raseret. Dessuten, Nato kommer ikke til unnsetning. Jeg ser for meg kapitulasjonen og forhandlinger med Sovjet om felles administrasjon av landet.

Men militante grupper og mindre deler av hæren nekter å gi opp motstanden. Forestill dere denne meldinga i radio: "Den Sovjetiske ledelsen har vist seg svært høysinnet, og vil la den norske regjeringa fortsette sitt arbeide dersom de sovjetiske styrker kan garanteres sikkerhet og ro.

Dette er et meget godt tilbud i den foreliggende situasjonen, og gir oss muligheter til å føre et tilnærmet normalt liv under disse vanskelige forholdene.

Men, denne avtalen krever stor disiplin fra det norske folket. Sabotasjehandlingar og militær aktivitet fra smågrupper

kan sette denne avtalen i fare, og kan kaste hele det norske folket ut i krigens forferdelige grusomheter. Hvert hjem vil få sine falne, våre byer blir ruiner, og folket vil sulte.

Slike handlingar er landsforræderi, og norske militære avdelinger er satt inn for å stoppe denne virksomheten."

Er dette umulig? Jeg synes tvært om at det er sannsynlig. Er det ikke nettopp Sovjets taktikk å stable på beina Quisling-regimer i de landene de har kontroll over, framfor å ha full okkupasjons-administrasjon? Se på Angola og Tsjekkoslovakia. Så vi ikke eksempler på dette under 2. verdenskrig? Se på Vichy regjeringa i Frankrike.

FRAM FOR SIPO

Det er bra når overvåkninga avslører en sovjetisk agent. Da må det jo være riktig å støtte den delen av det hemmelige politiet som stiller med slike saker, hvis vi skal følge med Gråtopp på veien. Det var jo også ett av argumentene til SV da de ikke ville offentliggjøre navnelistene - de ville ikke lamme overvåkninga mot utenlandske agenter. En latterlig argumentasjon, for hovedsida ved Sipo er retta mot arbeiderklassens organisering.

NÅR BLE DET IKKE SÅ VELEGNA Å BRUKE KYSTVAKTA OG LUFTVERNET OG KYSTFESTNINGENE MOT OPPRØR?

Tenk dere en Bofors 40 mm luftvernkanon plassert på en lastebil. Eller forestill dere de progressive opprørsstyrkene i kystedistriktene uten å bruke et stort antall små- og mellomstore båter. Både kystvakten og kystfestningene hindrer deres bevegelsesfrihet. F.eks. har kystfestningene omfattende radaranlegg.

forts. ~~side 10~~ side 10

KAN PROFITTRATENS FALLENDE TENDENS SIDESTILLES MED UTBYTTINGA SOM ÅRSÅK TIL DE SYKLISKE KRISENE ?

Jeg oppfatter Arnes innlegg i FK for oktober som at han mener det. Snart kan utbyttinga dominere, snart kan profittratefallet dominere, snart virker begge tendenser samtidig, skriver Arne.

Slik jeg oppfatter dette forholdet, så kan ikke profittratens fallende tendens være hovedårsak til krisa. Men denne tendensen skjerper alle motsetninger i den kapitalistiske økonomien. Den skjerper også overproduksjonskrisa, fremmer denne krisa.

Profittratens fall setter seg gjennom som en tendens, som virker på lang sikt. Hvorfor kalles det tendens? Er det ikke slik at profitraten faller hele tida, nærmest som en rettlinjet bevegelse nedover? Absolutt ikke. Det fins mange faktorer til å motvirke fallet i profitraten, f.eks. utbyttingsgrad av arbeidet, den konstante kapital blir billigere osv. Derfor skulle en nesten tru at profitraten ville svinge for hver dag som går. Men som en tendens, og sett på lengre sikt, så fører det hele til at profitraten faller.

I motsetning til dette så er de sykliske krisene ikke noe langsiktig fenomen. Etter krigen har de kommet med 3-4 års mellomrom.

Det er ~~helt~~ ikke noen umulighet at profitraten kan vise en midlertidig stigende tendens rett før ei krise. Flere undersøkelser viser at profitraten i de viktigste landa var stigende i åra før den ~~store~~ verdensomspennende krisa som begynte i 1929-1930. Dette rimer dårlig med påstanden om at profitratens fallende tendens er den grunnleggende årsak til den sykliske krisa. F.eks. fikk denne kjennegjæringen en skilsmisse i kontrast til å si at det fantes to typer kriser:

- en type som skyldes massenes utilstrekkelige kjøpekraft pga. utbyttinga. Krisa i 1929 var av denne typen, skreiv han
- en annen type som skyldes at profitratens fall fører til at kapitalistene mister interessen for å investere. Krisa i dag er av denne type, mente han.

At profitrata faller i krisetider, er ganske naturlig, men det må ikke forveksles med at dette er hovedårsaka til krisa. Marx sier om dette i *Merverditeoriene* (sitert etter Røde Fane nr. 3, 1978):

«Ricardo overser at varen må forvandles til penger. Arbeidernes etterspørsel er ikke nok, da profitten nettopp kommer av at

arbeidernes etterspørsel ~~for~~ er mindre enn verdien av produktene sine.
.....

.....Kapitalistenes etterspørsel fra hverandre nytter like lite. Overproduksjonen framtrer ikke som noe permanent fall i profitten, men den er permanent periodisk."

Arne trekker fram et Marx-sitat fra Kapitalen, bind 3, kapittel 15. (se hans innlegg 1 oktober) Men etter min mening tar ikke dette kapitlet (eller Kapitalen i det hele tatt) opp spesielt møteselsene i sirkulasjonsprosessen (dvs møteselsen mellom kjøp og salg, mellom produksjon og marked). Dette behandles mye grundigere i Merverditeoriene, som det er gjengitt litt av i boka "Økonomiske kriser". Jeg mener at dette gir et klart inntrykk av Marx sitt syn på årsaka til at det oppstår økonomiske kriser.

Engels legger fram sitt syn kort i "Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap":

"Storindustrien har ei enorm utvidingskraft som får utvidingskrafta til gasser til å virke som barnemat i sammenligning. Denne krafta står nå for synene på oss som en kvalitativ og kvantitativ utvidingstrang, som hånler av all motstand. Mottrykket blir danna av forbruket, avsetninga, markedene, hindringene i utvekslinga av produkter for produktene fra storindustrien. Men utvidingsvna til markedene både i utstrekning og intensitet, blir først og fremst styrt av helt andre lever som virker med mye mindre kraft. Derfor kan ikke utvidinga av markedene holde følge med utvidinga av produksjonen. Kollisjonen blir uunngåelig, og ettersom den ikke kan skaffe fram noen løsning med mindre den sprenger sjelve den kapitalistiske produksjonsmåten, blir den periodisk. Den kapitalistiske produksjonen skaper en ny "vend sirkel". "

Her pekes det etter min mening på det som er det vesentlige, nemlig at den kritiske overgangen er fra varekapital til pengekapital. Det stiller igjen spørsmålet om det er tilstrekkelig med kjøpere på markedet. Ettersom arbeiderklassen er utbytta, så er verdien av lønningene som utgjør arbeiderklassens kjøpekraft aldri tilstrekkelig til å avta det han sjøl har produsert. Ellers ville det ikke noen profitt, og heller ikke noe motiv for å ansette ham. Derfor fører den kapitalistiske produksjonen alltid til at arbeiderne er "overprodusenter", dvs at de produserer ut over kjøpekrafta si.

Arne spør om det er massenes kjøpekrafts begrensning som er årsak til krisa i Norge, og jeg oppfatter det som han svarer delvis benektende på det. Det er først og fremst ei profittkrise. Slik oppfatter jeg Arnes standpunkt.

HYA ER ARBEIDERARISTOKRATIET?

I Oktober-FK skriv ein'Kamerat ffra Verket' om hvor farlig det er å ha illusjonar om arbeideraristokratiet. Det er to ting i det han skriv i dette avsnittet som jeg er usamd med han i.

For det første. Jeg er usamd med kameraten når han skriv at "sjølvsaft kan vi ha einskap med dei (altså arbeideraristokratane) i einskildsakar, men i det store og heile - strategisk - må vi rekna dei til fienden".

Her mener jeg kameraten tar feil, og feilen han gjør er at han ser på arbeideraristokratiet som et homogent, temmelig enhetlig skikt. Hvordan definerer klassikerne arbeideraristokratiet? Noen rett fram definisjon finn vi ikke, men både Marx, Engels, Lenin og Stalin har skrevet en del om dette. Og det som er felles for dem, er at de skiller mellom arbeideraristokratiet, og det øverste laget av arbeideraristokratiet.

Stalin gir det som kommer nærmest en presis definisjon. I "inledande mannmerkninger" i Ån en gang om den socialdemokratiske avvikelsen i vårt parti, skriver Stalin om arbeiderklassens hydrogenitet, det faktum at det finnes ulike skikt innom arbeiderklassen. Stalin skiller mellom tre slike skikt i klassen. For det første har vi proletarietets hovedmasse, kjerna, "det är den massa av 'renblodiga' prolatärer, som för länge sedan brutit förbindelserna med kapitalistklassen." For det andre har vi et skikt som består av dem som for ikke lenge siden har kommet fra ikke-proletære klasser, fra bøndene, småborgerskapet eller de intellektuelle. Og for det tredje, sier Stalin, har vi "slutligen .. arbetararistokrat, arbetarklassens toppskikt, den materiellt mest välbärgade delen av proletariet, som tenderer att kompromissa med bourgeoisin och är mest benägen att anpassa sig efter de mäktiga i världen, att "komma sig upp". Detta skikt bildar den gynsammaste jordmänen för oförtäckta reformister och opportunisterna." (Artikkelen dette er henta fra, står i boka J.Stalin i urval, utgitt av Proletärkultur, side 195 - 201)

Denne bestemmelsen av arbeideraristokratiet som proletarietets toppskikt, som den materiellt mest velberga delen av proletariet, stemmer overens med Engels. I "Vilkåra for arbeiderklassen i England, skriv han i forordet til 1892-utgaven om et "aristokrati i klassen", om eit "priviligert, mindretall blant arbeiderane". "Eit lite, privilegert, omhegna mindretall" i arbeiderklassen var alene om å ha "varig føremon" av at England hadde ei privilegert stilling i 1848 - 68, mens "stortallet av dei merka i høgda ei mellombels betring". (gjengitt etter Lenins brosjyre om Imperialismen og kleyvinga i sosialismen, Oktoberheftet, side 12).

Og det stemmer med Lenins bestemmelse i forordet til Imperialismen. Der skriver Lenin om "dette laget av borgerliggjorte arbeidere, eller arbeideraristokratiet, som er helt spissborgerlige i levestøten sin, når det gjelder størrelsen på inntektene sine og i hele livssynet sitt". Dette laget, skriv Lenin, er den "viktigste sosiale (ikke militære) støtte for borgerskapet. For de er de virkelige agentene til borgerskapet i arbeiderklassens bevegelse, arbeiderløyntantene til kapitalistklassen, virkelige kanaler for reformisme og sjåvinisme. I borgerkrigen mellom proletariet og borgerskapet tar de uunnagelig, og i et betydelig antall, side for borgerskapet".

Vi ser altså at arbeideraristokratiet 1) er et skikt i arbeiderklassen 2) utgjør de materiellt mest velstående innafor klassen og nyter en god del fordeler og privilegier i forhold til det store flertallet av klassen, og 3) at de utgjør den sosiale basis for opportunisten innafor klassen, er 'kanaler for reformisme og sjåvinisme' og danner den gunstigste grobunnen for reformisme og opportuniste.

Men kan nå dette bety, slik 'Kamerat frå Verket' skriv, at dette skiktet strategisk sett er en del av fienden? Nei, det kan det ikke. Det finnes andre grupper i det kapitalistiske samfunnet som både har høge inntekter og som avler opportunistisme og reformisme, men som vi ikke regner til fienden, nemlig det store småborgerskapet. I prinsippprogrammet vårt, side 70, sier vi at "Småborgerskapet er ikkje ein einskapleg klasse i høve til proletariatet og den sosialistiske revolusjonen". Likedan mener jeg vi må se på arbeideraristokratiet - det er ikke noe enhetlig skikt i forhold til den sosialistiske revolusjonen. Endel av dem kan vinne for revolusjonen, mens endel av dem vil motarbeide den og inngå en fast allianse med borgerskapet. Det er den holdninga vi må ha til dem.

Har denne tolkninga dekning i klassikerne? Ja, det har den. For den som tar seg tid til å studere hva Lenin har skrevet om arbeideraristokratiet, er det lett å finne at Lenin konsekvent skiller mellom arbeideraristokratiet som et sosialt skikt innfor klassen, og det øverste laget av arbeideraristokratiet. F.eks. i Imperialismen, forordet, side 52: "Det er opplagt at det er mulig å bestikke arbeiderlederne og det øverste laget av arbeideraristokratiet (min understreking) på grunnlag av en slik enorm superprofitt." I Imperialismen og kløyvinga i sosialismen, side 14, sier han: "Den gongen (England 1848 -68, min ann.) var det råd å muta og forderva arbeiderklassen i eitt land i tiår. Noe er dette usannsynleg, om ikkje umogleg. Men på den andre sida kan alle imperialistiske "stor"makter muta mindre lag av arbeideraristokratiet, og dei gjer det og (min understr.)". Og videre side 15: "Rett nok gjev trustane, finansoligarkiet, høge prisar osv, sjølve grunnlaget for å muta ein handfull i toppskikta"...."det er skapt økonomiske vilkår som har gjort eit lag av arbeideraristokratiet mogent for å gå over til borgerskapet og....dette har no blitt ei fullbyrda kjennsgjerning" (mine uthevinger).

De som vi må regne til fienden, er derfor ikke hele arbeideraristokratiet, men det øverste laget av disse, som er bestukket, kjøpt over av borgerskapet for at de skal holde massen av proletariatet nede. Disse utgjør ikke bare et lite mindretall av hele klassen, jeg tror jeg tør påstå at de også utgjør et lite mindretall av arbeideraristokratiet, og at flertallet av arb.arist. kan vinnes for sosialismen og revolusjonen, eller i hvert fall kan nøytraliseres.

Da kommer vi til den andre saken jeg er uenig med 'Kamerat frå Verket' i. Og det er når han snakker om utviklinga til han som no sitt som klubbformann og avdelingsformannen. For det første tror jeg ikke det er rett når han skriv at "disse folka er arbeideraristokratar av det verste slaget i dag", men det får ligge til vi får en mer konkret analyse av dem. Det jeg derimot er nokså skeptisk til, er at disse folk 'egentlig' var 'råtne' og 'umulige' allerede i 1972, og at de bare tok på seg en 'rød frakk' for å lure dere og massen den gangen. I stedet tror jeg disse folka i tida fra 1972 og fram til i dag har gjennomgått ei utvikling bort fra sosialismen og i retning borgerskapet og fått styrke opportunisten sin..Og viss det er sånn - hvilket stemmer mye bedre overens med Lenin sin analyse av arbeideraristokratiet - er det dårlig vitenskap 'Kamerat frå Verket' viser når han harselerer over at dere en gang 'freista å trekkja han med i ein Raud Fraksjon'. Det ligg en teori under hos 'kamerat fra Verket' om at den nåværende klubbformannen og avdelingsformannen egentlig var råtne og oppkjøpt allerede i 1972. Med en sånn teori slipp han å stille spørsmålstegn med hvordan han og kameratene hans har forstått å unngå den dårlige utviklinga til disse folka, og i stedet trekke dem i retning revolusjonen og sosialismen. Han slipp å stille spørsmålstegn med hva slags taktikk de har hatt for å løse den oppgava Lenin stiller i Venstre kommunismen, side 133: "Den oppgava

som hviler på kommunistene er å overbevise de tilbakeliggende elementene, å arbeide blant dem, og ikke isolere seg fra dem med barnslige og kunstige "venstre"-paroler. Det feilaktige synet på arbeideraristokratiet som en del av fienden og som en enhetlig blokk, har gjort mye skade, fordi det har stilt oppgava vår feilaktig, og gjort oss ute av stand til å utnytte de motsigelsene som finnes til vår fordel. I stedet for å leite opp de bra elementene blant f.eks. arbeideraristokratene og arbeiderlederne og utnytte den innflytelsen de har over massene til å trekke dem i vår retning, har vi ensidig og unyansert kjørt ei linje med å 'avsløre' og 'bekjempe' dem uten hensyn hva slags sprekker og nyanser som finst. Dermed har vi klart å drive mange tillitsmenn og mange 'masser' i retning opportunistene og faktisk styrka opportunistene og ført oss sjøl ut i isolasjon. Lenin sier om dette (Venstre-kommunismen, side 153): "Kapitalismen ville ikke være kapitalisme dersom ikke proletariatet sjøl var delt i mer eller mindre utvikla lag, dersom det ikke var delt geografisk, etter faget, noen ganger etter religionen og så videre. Av alt dette følge nødvendigvis, med absolutt nødvendighet, at kommunistpartiet, fortroppen i proletariatet, den klassebevisste delen av proletariatet, må gjøre bruk av manøvrering, forsoning, og kompromisser med de ulike gruppene av proletarer, med de ulike partiene til arbeiderne og de små mestrene. Det gjelder bare å vite hvordan en skal bruke taktikken for å heve - ikke senke - det almenne nivået i den proletariske klassebevisstheten, den revolusjonære innstillinga og evnen til å kjempe og vinne."

Med litt mere av denne innstillinga, med litt mere vitenskap, litt mere undersøkelser og evne til å sjå og utnytte nyanser og motsigelser, og litt mere tålmodighet, trur jeg kameratene både på Verket og andre steder vil komme til å gjøre mange framganger i tida som kommer.

KALLE

HVA ER "SAMFUNNMESSIG PRODUKSJON"

Den grunnleggende motsigelsen i den kapitalistiske produksjonsmåten går mellom den samfunnsmessige produksjon på den ene siden og privat tilegnelse på den andre siden. Hva betyr egentlig dette?

I avd. vår er det uenighet om hva "den samfunnsmessige produksjon" betyr. Jeg skal her prøve å begrunne mitt syn.

Med "samfunnsmessig produksjon" forstår jeg en produksjon der flere arbeidere må delta i produksjonen av et produkt/produksjon i fabrikker.

Jeg skal ta med tæsitat fra Engels (Økonomiske kriser s.18), som jeg synes uttrykker dette ganske klart.

- 1) Men som Marx også påviser, kunne ikke borgerskapet forvandle disse innskrenka produksjonsmidlene til veldige produktivkrefter uten å forvandle produksjonsmidlene til de enkelte til samfunnsmessige produksjonsmidler, som bare kan brukes av et fellesskap av mennesker.
- 2) Og liksom produksjonsmidlene, forvandle produksjonen seg fra en rekke enkelthandlinger til et rekke samfunnsmessige handlinger, og produktene forvandle seg fra å være en manns verk til å bli samfunnsprodukter.
- 3) Fabrikkene som arbeidet samfunnsmessig, framstilte varene sine billigere enn de enslige småprodusentene. Enkeltproduksjonen bukket under på det ene området, etter det andre, og den samfunnsmessige produksjonen revolusjonerte hele den gamle produksjonsmåten.

EKS.

Et syddene syr en kjole og selger den. Er denne produksjonen samfunnsmessig? Svaret kan bli både ja og nei, vi må se på hele produksjonsprosessen av denne kjolen.

Hvis stoffet til denne kjolen er laget av andre, ~~ifølge~~ så er produksjonen av denne kjolen samfunnsmessig fordi det da har vært flere arbeidere om å framstille den.

Men hvis denne syddene selv skaffet råstoffet, laget stoffet og sydde kjolen, da var ikke denne produksjonen samfunnsmessig, men enkel produksjon (se sitat fra Engels).

Det vanlige idag er at også siste del av produksjonsprosessen av denne kjolen foregår samfunnsmessig - dvs. blir sydd i konfeksjonsfabrikk.

Jeg mener at kjennetegnet ved samfunnsmessig produksjon er at ingen arbeider kan si "dette er mitt produkt" - fordi det er et produkt av flere arbeidere.

Jannike

DS: NEI TIL "NORGE UT AV NATO" SOM HOVEDPAROLE 1. MAI.

Hiawata etterlyser i oktober-FK parti-ledelsens syn i diskusjonen om hovedparola mot Nato 1.mai. Dette var kanskje på sin plass, sjøl om redaksjonen i FK alltid har sørget for å få motinnlegg til Hiawata's syn, og på den måten vist hva de mener. Nå har DS lagt fram "for-slag til beretning", der de klart sier at DS mener det var feil å ha "Nato ut av Norge" som hovedparole 1. mai.

Jeg skal likevel si noen ord om debatten, og DS's syn på Nato. Det debatten dreier seg om, på overflata, er om Nato-parole skulle være hovedparole, men under overflata skjuler det seg en god del motsigelser.

For eller mot Nato ?

Hiawata prøver å si at det er en diskusjon for og mot Nato, dette vil jeg bestemt gå mot. Det kan kanskje finnes kamerater i partiet som er for Nato, men ingen har stått fram med det synet her i FK. Det er ikke det diskusjonen dreier seg om, alle innlegga i FK har gått inn for at Norge skal ut av Nato. DS mener og at "Norge ~~ut~~ ut av Nato" er ei rett parole.

Taktiske konsesjoner til SV?

Noen vil påstå at det er et spørsmål om taktikk. Var det taktisk rett å ha Nato-parole som hovedparole i år, som en konsesjon til SVere, sjøl om vi ikke mener vi skal reise noen kampanje mot Nato nå ? Jeg mener det var feil. Det må være et tankekors for de som mener det at SV, i sitt tog i Oslo, ikke hadde noen slik hovedparole.

vedparole. Vi skulle altså gi større konsesjoner til SV-ledelsen enn de gjorde sjøl !!

Hvordan reise kampen mot super-maktene i Norge ?

Men det er ikke det diskusjonen i FK har dreid seg om. Ingen har stått fram der med et slikt syn. Den eneste som har forsvart Nato som hovedparole er Hiawata, og han gjør det ut fra at det er spesielt viktig å reise kampen mot Nato og USA.

Jeg mener altså diskusjonen her i FK har dreid seg om styrkeforholdet mellom supermaktene og hvordan reise kampen mot dem i Norge.

Gjenopprette KNUAN ??

Hiawata sier i oktober-FK at han står på begrunnelsen for å gå ut av Nato fra mai-FK. Der sier han at det norske forsvaret tilslutta Nato ikke vil kunne føre en rettferdig krig ved en Sovjetisk invasjon (det er helt underlagt USA-imperialismen) Og han etterlyser KNUAN (kampanjen Norge ut av Nato), altså et ønske om å gjenopprette denne. I seinere innlegg har Hiawata stått på at kampen mot Nato-medlemskapet er spesielt drives for dårlig.

Dette mener DS er et feilaktig standpunkt. Vi mener Sovjet er den farligste supermakta. Sovjet er også den farligste for Norge. Det er svært stor sannsynlighet for at Sovjet vil okkupere Norge. Derfor er det av avgjørende betydning at vi reiser kampen mot Sovjets sosial-imperialisme. I dag er denne "kampen" svært liten og unseelig. Bare i forbindelse med 21. august kan det

snakkes om noen bevegelse. Dette er alt for dårlig, og det er helt utilstrekkelig til å reise noen anti-imperialistisk bevegelse i Norge som kan gjøre folket mer forberedt på å møte en invasjon.

Nå må vi sette krefter inn i arbeidet med KK, vi ønsker å jobbe endel med krisa, det ville da være reine, skjøre idealismen å tru at vi i tillegg til å trappe opp kampen mot Sovjet, skal kunne reise noen stor kamp mot Nato. Problemet vårt i dag er at vi knapt nok klarer å preve å g. e litt mer mot Sovjet enn før. Da er det en avsporing å rope om styrka kamp mot USA, da tjener dette til å svekke forsøka på å reise kamp mot Sovjet.

Hiawata etterlyser KNUAN. DS er av den mening at vi ikke vil støtte en kampanje for å få Norge ut av Nato, hvis den ikke samtidig retter seg mot Warszawa-pakten/Sovjet. Vi mener også det vil være galt å starte en sånn bevegelse nå (også som den retter seg mot både Sovjet og USA), det vil være en feil prioritering av kreftene) En slik bevegelse, spesielt om den er ensidig mot Nato, vil objektivt trekke oppmerksomheten vekk fra Sovjet, på den måten vil den straffe Sovjet. En slik bevegelse vil også bygge opp under ideer om at USA er den store skurken, Sovjet er en venn, eller i alle fall er ikke Sovjet farlig for oss. Dette er livsfarlig i en situasjon der Sovjet er på fremmarsj, og truer oss med krig.

Enhetlig gruppe for hovedparole?

Det er en god del kamerater i partiet som mener at det var rett å ha et

Nato-parole som hovedparole 1. mai, men som samtidig blir sure når andre sier at det betyr at de undervurderer Sovjet, at de var trappe ned kampen mot Sovjet. Dette har sin bakgrunn at det ikke er det de mener, de har andre (f.eks. taktiske i forhold til SV) grunner til å støtte hovedparola. Til dere vil jeg si: hiv dere inn i diskusjonen, avvis det feilaktige synet at "det som er spesielt viktig er å trappe opp kampen mot Nato/USA." Dette er den viktigste motsigelsen å få avklara nå, la oss enes om det. Dere må også forstå at det er lett å slå dere sammen med andre som mener hovedparola var rett, når synet deres aldri har kommet sikkert fram (i FK) men bare synet til Hiawata.

La oss også diskutere om det var taktiske eller andre grunner til å ha Nato-parola som hovedparola, men ta også standpunkt til om Sovjet er farligst for oss i Norge, om det viktige nå er å trappe opp kampen mot Sovjet eller USA (det går ikke å gjøre begge deler samtidig hvis vi ikke skal legge ned alt annet arbeid f.eks KK) Ikke la dere bli brukt av de som mener det viktigste nå er å trappe opp kampen mot Nato, starte ei anti-Nato-kampanje ovl., hvis dere ikke er enige i dette, men bare i at "Norge ut av Nato" var en riktig hovedparole 1. mai.

La oss få se hvor skille-linjene i diskusjonen virkelig går

Diskusjonen om Nato-parola hittil har vært viktig og bra. Hovedavakheten er at for få har deltatt. Spesielt gjelder dette de som mener at parola burde være hovedparola. Her har Hiawata fått stå fram som enslig sveale med sine argument. Dette må endres i tida framover.

påoppdrag fra DS Torvald.

Kven er sterkast av Sovjet og USA?

Innlegga mine i NATO-debatten har til no stort sett vore utforma i direkte polemikk med Hiawatha. Derfor har eg ikkje fått plass til å underbygge synet mitt med fakta. Dette er ein veikskap eg no vil prøve å rette opp.

1. Styrketilhøvet mellom supermaktene.

Det er grovt sett tre område vi kan måle supermaktene mot kvarandre på: Det militære, det økonomiske og det politiske. Eg vil gjere ei slik vurdering og konkludere ut frå det som kjem fram.

a. Det militære styrkeforholdet. Dette er ei samanlikning mellom USAs og Sovjets styrke i viktige våpenslag i 68 og 78.

	1968	1978
Interkontinentale rakettar:		
USA	1054	1054
Sovjet	858	1400
Rakettar i ubåtar:		
USA	656	656
Sovjet	121	1015
Strategiske bombefly		
USA	545	432
Sovjet	155	135
Kjernefysiske stridshovud:		
USA	4300	11000
Sovjet	1300	4500
Troppar		
USA	3,5 mill	2,1 mill.
Sovjet	3,4 mill	4,4 mill.
Tanks		
USA	8500	10500
Sovjet	32400	50000
Taktiske fly		
USA	5100	4500
Sovjet	4000	4650
Overflateslagskip		
USA	360	210
Sovjet	230	243

(Kjelde: The Forge 21/78).

Denne statistikken viser oss to ting: For det første at Sovjet har passert USA i militær styrke på fleire viktige felt, og for det andre at Sovjet har styrka seg spesielt når det gjeld våpen som er viktige i kampen om Europa (troppar, tanks, taktiske fly, slagskip). Sett under eitt er Sovjet sterkare militært enn USA. For å underbygge dette meir skal eg ta med ein statistikk som viser årsproduksjonen av nokre våpenslag i 72-74: stridsvogner/panservogner/artilleri/åtakfly/skip

Sovjet	3000	4000	1200	930	39
USA	462	860	170	540	11

Klar tale? Klare tall?

(Kjelde: Clarte 2/76)

b. Det økonomiske styrketilhøvet. Det er allment akseptert at Sovjet er svakare økonomisk enn USA, og ei skal ikkje freiste å hevde noko anna. I Staden vil eg gi nokre døme på kor lite som skal til før USA kollapsar økonomisk. I samme slengen kjem eg inn på motseiingane mellom USA og Vest-Europa.

I 1977 hadde USA eit underskot i handelsbalansen med utlandet på ca. 27 milliardar dollar. Dette var meir enn for alle åra på 1970-tallet tilsaman! Samstundes har utviklinga frå 1970 vore å kjefta mellom USAs økonomiske reserver og kortiktig gjeld til utlandet har auka svært raskt. (1972: 1 til 6).

USAs betalingsbalanse har mist underskot sidan ca 1960, men dette underskotet har og vist ein aukande tendens.

Kva betyr denne utviklinga?

For det første at motstanden frå dei undertrykte landa har auka. Den tredje verda nektar å la seg utbytte på samme måten som før og fleire folk går til væpna frigjeringskrig mot USA. Eit døme: Underskotet i handelsbalansen 1977 kom til å bli så stort i hovudsak på grunn av auka oljeprisar frå OPEC.

For det andre at USA har blitt svekka økonomisk i høve til Vest-Europa og Japan. Brutto nasjonalproduktet til USA auka med 48% i 60-åra, medan EECs auka med 66% og Japans med 185%. Stadig er tendensen at USA produktive sektor i økonomien minkar i høve til dei andre vestlege landa.

På den andre sida aukar USAs inntekter frå investeringar i utlandet. Det er berre desse inntektene som gjer at USA kan halde hovudet over vatnet. Forsvann desse, ville USA vere bankerot.

Denne situasjonen er identisk med den England sto i på 50-talet. Ein relativt minkande produksjon, stor gjeld til utlandet, underskot på handelsbalansen, og med berre aukande inntekter frå investeringar i utlandet er typiske trekk for ei imperialistmakt på nedgang. England flaut på si gamle storheitstid. Eit tiår gjekk det, men denne parasittfunksjonen er det uråd å halde gåande lenge. I dag er USA i den samme utviklinga og tendensen går nedover.

Dette skjerpar forholdet til dei andre vestlege imperialistland. Det gamle valutasystemet med dollaren som fast nøkkel er eit minne frå fortida, og det var EEC-landa som gjekk i spissen for å fjerne det. Økonomisk har EEC idag om lag samme innflytelse som USA og er den største handelseinskapen i verda. Dette gir eit sterkt grunnlag for motseiingar, og den tida er over då vi kunne sjå på den vestlege imperialismen som ein einskap.

"På overflata ser alt ut til å vere godt og vel: USA har sett Vest-Europa, Japan og dei andre kapitalistiske landa på rasjon; Tyskland, England, Frankrike og Japan som har hamna i klørne på USA, rettar seg lydig etter USAs ordrar. Med det vil vere feil å tru at denne "gode tilstanden" kan vare ved "i all eva", at desse landa kjem til å finne seg i USAs herrevelde og åk i det uendelege, at dei ikkje skal forsøke å rive seg laus frå den amerikanske trældommen og gå inn på ein veg til sjølvstendig utvikling." (Stalin, Sosialismens økonomiske problem). Hadde ikkje Stalin rett?

c. Det politiske styrketilhøvet. Dette skal eg ta svært kort, berre slå fast eit par fakta som få vil vere usamde med meg om.

For det første, medan USA er avslørt som imperialistmakt og folkemordar av det store fleirtalet folk i verda, har Sovjet framleis stor tillit. Dels fordi dei flyt på det sosialistiske Sovjets ære, dels fordi dei ennå ikkje har vore direkte med i ein krig mot frigjerer, slik som USA i Vietnam.

For det andre, Sovjets "freds"bleff har slått langt inn i dei borgerlege regjeringane i Vest-Europa. Ein kombinasjon av press og lokkemat (som investerin. ar) i Sovjet har ført borgerskapet i vest inn på ein klar Munchenspolitikk. Usa står utan mottiltak.

Sovjet er sterkare politisk enn USA.

2. Nokre konklusjonar vedrørende NATO-debatten.

Sovjet er sterkare enn USA på det militære og politiske området. Det at landet er underlegent økonomisk er ei viktig drivkraft i faktorene som gjer Sovjet til den sannsynlege krigsutløyseren, nett som Hitler-Tyskland.

Dette har vi diskutert på fleire sommarleirar. Og utviklinga dei siste åra har berre styrke denne kjensgjerninga. Hiawatha ser bort frå dette.

Hiawatha vil likestille supermaktene 1. mai. Dette er innhaldet når han vil ha NATO inn i hovudrunnlaget. FFF hadde ei parole mot Sovjet som gjaldt Norge, nemleg den som gjekk på Svalbard og Barentshavet. Er NATO-medlemsskapet ein like viktig fare for Norge som Sovjets agressjon i nord? Hiawatha meiner tydelegvis ja. Det er å likestille USA og Sovjet òg i strid med kjensgjerningane.

Hiawatha har illusjonar om kva utmelding av NATO vil bety. Han har argumentert med at NATO-medlemsskapet gjer det sannsynleg at Norge vil bli slagmark for dei to supermaktene. Dette er etter det eg kan sjå hovudargumentet hans mot NATO. For det første må hovudargumentet mot NATO vere å styrke norsk sjølvvråderett, ikkje militærtaktiske overlegningar. Om ikkje ei utmelding styrkar sjølvvråderetten (dvs. om Norge glir over til Sovjet), så er ho null verd.

For det andre, det som avgjer om Norge vil bli ei slagmark er heilt andre ting enn medlemsskapet i NATO, nemleg den militærstrategiske plasseringa av landet vårt, og ikkje minst USA og Sovjets innbyrdes styrke militært. Det er klart at desse sakene heng i hop til ein viss grad, men ikkje meir enn at vi må sjå dei som to skilde spørsmål. Den avgjerande militære fordel Norge ville få ved ei utmelding, er høvet til å legge opp ein forsvarspolitikkk som tar sikte på å forsvare landet (og ikkje som no halde eit par flyplassar lenge nok til at USA rekk å komme inn. I dag veit vi at USA ikkje har sjans å komme inn tidnok). Altså, medlemsskapet i NATO er ikkje i seg sjølv noko som vil føre til at Norge blir ei slagmark. NATO-strategien er alt no - før krigen - fallitt og kan ikkje gjennomførast. Om USA sender atombomber over Norge er det ikkje fordi vi er i NATO, men fordi Sovjet har okkupert landet vårt.

Hiawathas linje gir illusjonar om noko anna skulle vere muleg og sannsynleg.

Hiawatha tilslerer faren frå sosialimperialismen. Dette er konsekvensen av synet hans. I dag, når alle politiske ungdomsorganisasjonar som er mot USA, bortsett frå RU, er med i Fellesrådet for det særlege Afrika og hyller Sovjet sin innsats i Angola (og til dels i Etiopia), er ikkje situasjonen særleg god. Svært få har avslørt Sovjet her i landet. Berre 350 stilte opp i ein Eritreademonstrasjon i vår, kor mange brukte å gå i tog mot USA i Vietnam?

Hiawatha si linje går ut på å halde denne skadelege situasjonen ved like. Og i skrivande stund har ikkje Hiawatha distansert seg frå revisjonistane sine anti-NATO-politikk. Kva meiner du t.d. om kampanjen mot neutronbomba? Skulle vi ha støtta?

Hiawatha må ta stilling til om Sovjet er den sterkaste av supermaktene eller ikkje. Likeeins må han forklare kvifor NATO er like farleg for Norge som Sovjets provokasjonar i nord. Før han gjer dette vil det bli vanskeleg å føre debatten framover.

Tambarskjelve.

Nato ut av Norge:

SJØLKRIKK FRA HIAWATA.

November FK inneholder 3 artikler som polemiserer skarpt mot mitt innlegg i oktober. Deler av det som sies har fått meg til å tenke grundig gjennom hele denne diskusjonen - særlig innlegget til Jens, som jeg synes er godt. Han kritiserer meg bl.a. for at jeg vrir meg unna det som er hovedsaken: styrkeforholdet mellom supermaktene. Jeg må gi han rett i det. Derfor vil jeg bruke dette innlegget til å klargjøre mitt syn på dette spørsmålet. Så skal jeg heller komme tilbake til det konkrete: Natomedlemskapet og Natoparola 1.mai i neste nr. Ellers blir dette innlegget alt for langt.

Overfladisk forståelse.

Denne debatten starta med et innlegg av meg i mai FK. Her sa jeg bl.a.: "Både verden sett under ett og Norge spesielt viser at vi har med to supermakter å gjøre, der begge to er en like stor trussel mot folkene." Her sidestilte jeg supermaktene og brukte t.o.m. lederen i Folkets Dagblad om 3 verdener-teorien som argument. Bolsjevik svarer i samme nr. Han påpeker hvordan det faktiske styrkeforholdet mellom supermaktene er, og hvordan jeg misbruker lederen i Folkets Dagblad.

I juni FK sier jeg meg enig i kritikken fra Bolsjevik og gjør sjølkritikk for mitt tidligere standpunkt: "Den feilen jeg gjorde var å ikke vurdere forholdet mellom supermaktene historisk og dialektisk." (Det er altså ikke riktig som Oskar påstår i nov. FK at jeg ikke har gjort sjølkritikk for å ha sidestilt supermaktene.) Men sjølkritikken var lite grundig og jeg avslører i samme nr. at jeg fortsatt har en overfladisk forståelse av dette spm. I juni FK stilte jeg nemlig to spm. til Tambarskjelve som avslører at jeg fortsatt vurderer forholdet mellom supermaktene udialektisk og uhistorisk:

"1. Er kampen mot USA-imperialismen mindre viktig enn for 5-6 år siden?

2. Mener du at det nivået kampen mot Natomedlemskapet befinner seg på idag er godt nok (stikkord: organisering, politisk forståelse i massen)?"

I samme nr. avslører Jens det feilaktige i disse spørsmålstillingene. Det samme gjør Tambarskjelve i neste nr. (juli), og i nov. FK kritiseres jeg for ikke å ha svart på denne kritikken. Resten av dette innlegget skal derfor prøve å analysere forholdet mellom supermaktene dialektisk og historisk og forsøke å trekke noen konklusjoner på grunnlag av det. Dermed mener jeg også å vise at jeg ikke fungerer som noen agent for Bresjnev, Oskar!

Ei dialektisk og historisk analyse av supermaktene. Noen momenter.

Her er noen av etterkrigstidas viktigste begivenheter:

Kuomintang nederlag/den kinesiske revolusjonens seier, Koreakrigen, Vietnamkrigen, Kina inn i FN. Alt dette er eks. på alvorlige nederlag for USA-imperialismen.

Her er noen andre av etterkrigstidas viktigste begivenheter: Invasjonen i Tsjekkoslovakia, grensestridene Sovjet-Kina (1969), Indias angrep på Pakistan (1971), revisjonismens seier i Vietnam, borgerkrigen i Angola, Etiopia-Eritrea, Albania, Afghanistan. Alt dette er eksempler på alvorlige offensiver og seire for sosialimperialismen.

Dette er hovedtendensen. USA-imp. er på defensiven i sin totale strategi, sos. imp. er på offensiven i sin totale strategi.

USA i tilbakegang.

USA-imp. er politisk avslørt blant det store flertall av verdens folk. Bare se f.eks. på FN. 3. verdens krig har avslørt USA som nykolonialistisk, imperialistisk. Det er ingenting igjen av den prestisje en Kennedy hadde. Vietnamkrigen var det avgjørende vendepunktet. T.O.M. europeiske statsledere fordømte terrorbombinga.

Sjøl CIA-agenter forlater skuta. Avsløringer av USA-imperialismen er blitt mer lønnsomt en CIA-lønna. Et annet uttrykk for den politiske opprøpninga er at Carter ble valgt til president med bare 13,5% av de stemmeberettigede bakseg.

USA har mista mye av det grepet det hadde om 2. verden. Suez-krisa 1956, Frankrikes nei til britisk medlemskap i EEC 1963 som ble begrunna med at England var alt for nært knytta til USA, (da England ble medlem 1973 betydde det at landet orienterte seg bort fra USA), Frankrikes reduserte støtte til NATO, EEC, de europeiske statsledernes fordømmelse av Vietnamkrigen, Oktoberkrigen 1973 der flere europeiske stater nektet å ta stilling for Israel og det T.O.M. gikk så langt at Frankrike nektet USA å bruke landets flyplasser i transporten til Israel, 2. verdens voksende økonomiske styrke. Alt dette er viktige eksempler på vestblokkens oppløsning etter 2. verdenskrig. I dag er det ikke lenger fruktbart å bruke begreper som "Vesten", "den vestlige verden" osv. Slike begreper skjuler nemlig en viktig motsigelse: den mellom USA og andre verden.

Politisk demagogi.

Etter 2. verdenskrig prøvde USA å framstille seg som ei antikolonial og antifascistisk makt for å vinne innflytelse, særlig i den tredje verden. Sjøl en Ho Chi Minh trodd på et tidspunkt det kunne være hjelp å få av USA (1945). Dette er ikke noe nytt. Enhver klasse som har kommet til makta har vært nedt til å kamuflere sine særinteresser som hele folkets interesser. Det samme har alle oppadstigende imperialistmakter gjort.

Ta rysskalnd.mitlerfascismen omga seg med antiimperialistiske slagord for å utnytte de antikoloniale strømningene til eget bruk.f.eks.angrep de voléssont den britiske imperialismen i Midt-Østen og Sør-Asia (bl.a.India).Innenrikspolitisk framstilte fascismen seg som antikapitalistisk.

Alle viktige tanker forsøkte de kynisk å utnytte til egen fordel.verst var sjel-sagt fredsdemagogien.I Europa skapte opprustninga frykt for en ny krig,det var enda ikke 20 år siden den forrige.Hva gjorde mitler?Nazipartiets kongress 1938 ble lansert under navnet rre dens partidag!

Sosialimperialismens demagogi

Sosialimperialismens demagogi er altså ikke ny,alle imperialistmakter har prøvd slikken tidligere.Problemet er at Hresjnevs demagogi enda på lanht nær er avslø avslørt.

Når du kaster ut ulven gjennom dera,pass på at ikke tigreren smetter inn gjennom vinduet,sier kineserne.Men det er desverre det som skjer (Angola,etiopia, vietnam,Afganistan).Sosialimperialismen kan fortsatt i global målestokk utnytte prestisjen det sosialistiske sovjetunionen hadde.Derfor er,esrlig i 3.verden, sosialimp. politisk en større trussel enn USA.(Tenk bare på hvordan de infiltrerer frigjeringsbevegelser.Hva vil f.eks.skje framover i Zimbabwe?)

USA økonomisk supermakt nr.1.1984...

USA	Sovjet, Polen, Øst-Tyskland Tsjekko, Ungarn, Bulgaria	2.verden (de 5 største land)	Kina	De 70 rikeste land i 3.verden (minus Kina)
1.406.611	807.140	1.405.440	245.840	668.850

Dette er Brutto Nasjonalprodukt for 1974.Slike statistikker kan misbrukes,fordi de ikke sier noe om utviklingstendensen.Nyere tall vil derfor gi et dystreere b e av USAs stilling som økonomisk supermakt nr.1.Legg merke til det lave tallet for sos.imp.Det gir mye av forklaringa på hvorfor deres ekspansjon nedvendigvis må bli militær.

Hvorfor svekkes USAs økonomiske stilling?

Noen momenter.

- 1.Etter 2.verdenskrig var USA tvunget til å gjenreise den europeiske industrien, for å sikre seg markeder,for å sikre seg pol. kontroll.Men denne gjenoppbygginga skapte i virkeligheten en alvorlig konkurrent.Vest-Europas og Japans industri ble nyere og mer moderne enn USAs egen,som ikke var ødelagt av krigen.
- 2.Den voléssomme innskrenkinga av markedet som starta med den kinesiske rev.1949 og som fortsetter idag med den 3.verdens kamp for økonomisk uavhengighet.

Koreakrigen og Vietnamkrigen og alle de andre militære eventyrene til USA-imp. har militarisert økonomien. Dette har mange konsekvenser. Bl.a. har den amerikanske industrien i oppgangstider og perioder med høykonjunktur ikke greid å tilfredsstille etterspørselen på sitt eget hjemmemarked. Særlig tysk og japansk industri konkurrerer med USA-imp. på dens hjemmebane.

Alle "klassiske" motsigelser i en imperialistisk økonomi som skaper overproduksjonskriser og massearbeidsløshet. USA har idag ca. 7 millioner arbeidsløse. Og det er offisiell statistikk. Hvis statistikken "over There" er like håpløs som den er i Norge, har USA kanskje det dobbelte antall arbeidsløse: 14 millioner.

Styrkeforholdet på det militære området.

Her har partiet etterhvert bragt så mye materiale at det ikke finnes fnugg av tvil. Den som ikke skjønner at sos. imp. har et alvorlig overtak leser rett og slett sine rustningsstatistikker for dårlig.

Kampanjen Norge Ut Av Nato.

Det som faktisk har skjedd i verden siden 2. verdenskrig får sjølsagt konsekvenser for hvordan vi legger opp det revolusjonære arbeidet her i Norge. Hovedoppgavene vil forandre seg fra periode til periode, i takt med forandringene i virkelighetsverden. Når vi skifter hovedoppgaver kaller våre motstandere det linjeskifte. Det er det sjølsagt ikke.

I 1948-49 måtte det være hovedoppgaven framfor noen å slåss mot Nato som borgerskapet med DNA som spydspiss tvang landet inn i. NATO UT AV NORGE var en aksjonsparole til ihvertfall 1970. Kanskje lenger, det er jeg ikke sikker på. Men siden da har det skjedd mye i verden. Mye å glede seg over, men også mye som bekymrer meg alvorlig. Det verste er sjølsagt konsekvensene av kontrarevolusjonen i Sovjet. I stedet for en bastison mot imperialismen er Sovjetunionen blitt den imperialistmakta det er mest grunn til å frykte. Dette er en tragedie uten sidestykke i verdenshistoria. Og det må få konsekvenser for hvordan vi prioriterer det anti-imperialistiske arbeidet her i Norge.

På sommerleiren i år ble jeg kritisert for å henge igjen i 60-åra. Jeg benekta og svarte at jeg bare ikke hadde glemt 60-åra og USA-imperialismens herjinger. Denne diskusjonen i FK har ført til at jeg nå tror de kameratene som kritiserte meg på sommerleiren har rett. Tambarskjelve foreslår i juli FK følgende prioritering av det antiimperialistiske arbeidet: 1. sos. imp. 2. internasjonalt solidaritetsarbeid 3. kampen mot Nato.

Jeg tror jeg er enig med Tambarskjelve. I denne debatten har jeg stått på at ANUAN burde gjenreises, m.a.o. gjøre Nato-parola til ei aksjonsparole. Dette innser

jeg nå er ei feilaktig analyse, en logisk konsekvens av den grunne forståelsen min av styrkeforholdet mellom supermaktene.

Nå spøker det også for standpunktet mitt til den konkrete saken som var utg.pkt. for hele denne debatten, Nato som hovedparole 1.mai. Dette skal jeg ta opp i et seiere nr. sammen med en del spm. Tambarskjelve og Oskar reiser om ensidig oppløsning av Nato og innenrikspolitikk-utenrikspolitikk.

En kritikk av Oskar.

Helt til slutt en kritikk av Oskar. Det er mulig at innlegget mitt i oktober rK var å kjøre debatten inn på et sårdespor. Jeg burde nok heller ha venta med å ta opp en del av problemstillingene der til jeg hadde avklart hovedaken, mitt syn på forholdet mellom supermaktene. I hvertfall er det riktig at jeg tillegger både Tambarskjelve og Jens meninger de ikke har i det innlegget. Men det var sjelsagt ikke mot bedre vitende, ikke for å konstruere opp motstandere det var lettere å få has på. Jeg misforsto dem rett og slett og forstår fortsatt ikke standpunkter av denne typen: Mot norsk medlekksskap men samtidig mot ensidig oppløsning av Nato. På dette grunnlaget kan du reise en politisk kritikk av meg, det gjør du da også. Men noen ganger går du langt over streken: "Jeg synes nå han skulle jekke seg ned et par hakk." "Forvrengninger og sitatfusk er den metoden han har brukt for å fp inn poenget og vise hvor "flink" han er".

Ærlig talt, Oskar. Mitt utgangspunkt for å reise denne debatten var -og er- dyp bekymring for Norges og verdens framtid. Mulighetene for en ny krig er store. Svikter vi, som NKP gjorde, er konsekvensene uoverskuelige. Derfor, for å styrke partiet satte jeg igang denne debatten.

SJØLKRIKK FRA EN KAMERAT I DS

Partiet har i lengre tid betrodd meg et stort ansvar i arbeidet med MKS og studentpolitikk. Jeg har i dette arbeidet lagt stor vekt på å utvikle taktikken, der MKS etter mi mening har mye inngrodd "venstre" som det har vært vanskelig å korrigere.

Før valget i Studentersamfundet la jeg fram for DS/MKS et forslag om at vi burde støtte Grønt Gras i andre valgengang mot TKSF dersom det vart aktuelt. Dersom det blei sos. front mot TKSF måtte vi vurdere nærmere først og fremst bresjnevismen i sos. fronten.

Dette forslaget om Grønt Gras var flertallet i DS/MKS uenig i. Vi bestemte derfor å ta det opp til diskusjon på neste DS/MKS som skulle være nokså kort tid før valget. Jeg reiste dette spørsmålet for ledelsen i DS i partiet og fikk støtte for mitt forslag om å støtte GG mot TKSF i andre valgengang. Det som så skjedde var at DS/MKS vedtok å kutte ut dette punktet på mitt DS-møte fordi valgkampen sto i stampe. De ~~kunne~~ konsentrerte seg derfor om sjelve valgkampen, ikke taktikken i andre valgengang. Jeg fikk ingen melding om dette, heller ikke innkalling til deres DS-møte. Da jeg oppdaget hva som hadde skjedd like før valget satte jeg meg i sving for å sette ut i livet linja til DS i partiet. Det var en vansker med å få dette til. Dette sammen med ideen om at det var nokså sikkert at RF ville komme til 2. valgengang gjorde at jeg let saka skli. Dette er årsaka til at RF boikotta 2. valgengang i Stud. samf stikk i strid med partiets linje. Dette har utvilsom skada det revolusjonære arbeidet blant studentene, og jeg må personlig ta det fulle ansvar for at dette har skjedd.

Jeg ser tre viktige kilder til denne alverlige feilen

- subjektivisme. Jeg festa lit til overfladiske stemmingsrapporter om at GG ikke hadde sjanse til å gå til andre valgengang.
- liberalisme mot meg sjøl. Jeg gjorde ikke tilstrekkelige anstrengelser for å sette ut i livet partiets linje, sjøl om DS/MKS laga store vansker for meg.
- individualisme og monopolisering. Jeg kunne ha mobilisert andre i partiets ledelse som hadde bedre armslag til å sette partiets linje ut i livet overfor DS/MKS.

~~GRØNT~~
Hans

STYRK BEDRIFTSIDRETTE:

Jeg tror at arbeidet til AKP'ere i bedriftsidrettslaga jamt over er dårlig. Tar jeg feil er det bra. Jeg vil legge fram de gode erfaringene vi har med dette arbeidet. Våre konklusjoner er:

1: Det er i arbeiderklassen si interesse å ha et sterkt idrettslag på jobben.

2: Partiet vinner økt oppslutning gjennom å arbeide fram et slikt styrka idrettslag.

HISTORIA: For 4-5 år siden begynte de første kommunistane på plassen. Det har hele tida vært praksis at komm. deltar på fotball og håndballlaget. Inntil ifjor høst hadde vi derimot ofra lite krefter på det organisatoriske arbeidet i idrettslaget. Dette til trots for at det var klare mangler i arbeidet.

Tidlig på høsten arrangerte vi fraksjon for oss sjøl og en del sympatisører, der drøfta vi idrettspolitikken.

Det vi kom fram til:

1: De bra sidene med bedriftsidretten: Aktivitetstilbud, styrka kammeratskap og bedre fysisk styrke er, i alle fall på vår plass, klart overordna de fordelene bedriftsledelsen har av idretten: Klassesamarbeidsideologi og mindre gjennomtrekk av arbeidere.

2: Vi skulle derfor jobbe for økt oppslutning om idrettslaget. Konkret: To lag i fotball og håndball mot tidligere ett.

3: Vi skulle jobbe for å sikre oss avgjerende innflytelse over styrt i idrettslaget.

4: Selv om hovedmålsetninga er å få flest mulig til å delta, er det og av stor interesse å jobbe for at laga skal bli best mulig. Vi gikk mot linja med at det er bra masseidrett at alle skal være omtrent like dårlig. Vi mener at konkurranse momentet er med på å høyne nivået og det den enkelte yter, og det er for.

På årsmøtet fikk vi gjennomført punkt 3. Dette på grunn av at vi gjennom en lengre periode hadde vist interesse for idrettsarbeid, mens en del av de tidligere i styret hadde jobba dårlig. Vi fekk og oppslutning om å stille to lag i fotball.

Prioriteringa av idrettsarbeidet var så høy at det var hovedoppgave fra mitt i januar og til ca. 1/6. Dette til trots for 8. mars og 1. mai. Dette for å sikre den store oppgava å stille to fotball-lag. Styret i idrettslaget gikk runt med lister og folka i partiavdelinga mobiliserte aktivt for deltagelse. I alt 32 sa seg interessert i å være med. Det er mellom $\frac{1}{2}$ og $\frac{2}{3}$ av av de unge arbeiderne på plassen.

Fra slutten av februar hadde vi ukentlige treninger med fra 15-20 oppmøtte. Det ble enighet om at de som var med på treningene

skulle prioriteres på laga selv om
le kan hende var d'rligere enn de
som ikke trente.

Vi mener at det er av avgjørende
betydning at en har fast trening.
Uten en slik mener vi at det vil
bli meget vanskelig å bygge opp et
godt miljø.

Vi gjennomførte sesongen med to
lag. Vi er og godt i gang med to
lag i håndball. For øyeblikket
blir det delt ut skjemaer til alle
ansatte i bedrifta for å skjekke
mulighetene for enda større akti-
vitet. Blant anna er vi sterkt
interessert i å starte et dame-
håndball-lag for ansatte og koner
til ansatte på plassen.

Vi mener at uten et aktivt arbeid
i idrettslaget hadde vi ikke
sittet med ledelsen av fagforen-
inga på plassen. Tvert om hadde
kan hende suspensjonsforslaget

av oss gått igjennom i fjor høst.
En av de nyrekruterte folka i partiet
sa det slik: En av den viktigste
grunnen til at jeg er blitt medlem,
er idrettspoletikken dere har ført.

HVILKE FEIL har vi gjort.

Det har vært tendens til å prioritere
idretten over alt. Det har og vært
store tendenser til at vi har mono-
polisere arbeidet. Å trekke med bra
uavhengige folk må nå bli prioritert.
Spesielt ut fra at vi nå prioriterer
idretten som oppgave nr. 3 eller 4
(venighet).

Men vi skal i alle fall ikke gjøre
tabben med å legge ned arbeidet i
idrettslaget.

TIL ALLE INDUSTRIAVDELINGER :

SØRG FOR MASSENES VELFERD!

STYRK MASSELINJA!

TA ET FAST GREP OM BEDRIFTSIDRETTE!